

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 941/2003 - 25, ze dne 23. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce JUDr. Ireně Slavíkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3838 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-4691/VL-20-04-2003, ze dne 1. 10. 2003. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16

odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Z tvrzení žalobce nevyplývá, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení, když tímto nelze rozumět ani případný četný výskyt negativních jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, či státními orgány vědomě trpěné a záměrně nedostatečně potlačované. Napadené rozhodnutí správního orgánu tak bylo vydáno v souladu se zákonem, pročež krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Jak správní orgán, tak krajský soud se podle stěžovatele nedostatečně zabývaly důvody jeho žádosti, tedy skutkovou stránkou, v důsledku čehož byla porušena ust. § 3, § 32, § 21 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důkazy, které si správní orgán opatřil, nebyly v souladu s objektivní pravdou, čímž žalovaný porušil ust. § 32 a § 34 správního řádu. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není dostatečné, a je tudíž v rozporu s ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž porušil ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu. Zejména pak stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu i správního orgánu. Ani krajský soud ani správní orgán se totiž nevypořádal s otázkou překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu, když podle ust. § 28 tohoto zákona v případě, kdy ministerstvo rozhodne o neudělení nebo odnětí azylu, rozhodne dále, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 7. 2. 2005, doplněném dne 4. 4. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. Námitka absence rozhodnutí o překážce vycestování je neoprávněná. Rozhodl-li správní orgán tak, že žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 zákona o azylu zamítl, neměl již povinnost rozhodnout též o překážce vycestování. Rovněž námitka nesplnění povinnosti podle ust. § 19 odst. 2 není důvodná, když správní orgán provádí toto poučení standardně při pohovoru, což prokazuje protokolem z něj ve správním spise uloženém.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Návrh na zahájení řízení o udělení azylu byl stěžovatelem podán dne 17. 9. 2003, pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 22. 9. 2003 v přijímacím středisku V. L. Pohovor byl na žádost stěžovatele proveden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. Stěžovatel měl v Moldavsku problémy poté, co způsobil automobilovou nehodu, při níž naboural vůz vlivného člověka v Terespolu. Policie nehodu vyšetřila, přičemž řešení náhrady škody ponechala na jejích účastnících. Majitel nabouraného vozidla požadoval po stěžovateli částku USD 50 000 pod pohrůžkou, že neuhradí-li stěžovatel škodu do jednoho měsíce, zabije ho. Stěžovatel prodal veškerý svůj majetek, leč získaná částka dosahovala přibližně třetiny požadované sumy. Přesvědčen o reálnosti pohrůžky poškozeného rozhodl se stěžovatel Moldavsko opustit. Policii ani nevládní organizace v souvislosti s výhružkami poškozeného nekontaktoval, jelikož policie je zkorumpovaná a o jiné možnosti nevěděl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z hlediska naplnění důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal, že tato kasační stížnost není důvodná. Stěžovatel sám označil uváděné námitky za důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., s ohledem na jejich obsah je však nutno podřadit je ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Při posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

Předně je třeba odmítnout názor stěžovatele, že rozhodnutí soudu, jakož i správního orgánu je nepřezkoumatelné, protože žalovaný nerozhodl o překážce vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud již judikoval, že: „*Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.*“ (Rozhodnutí čj. 2 Azs 147/2004-41, ze dne 9. 9. 2004, publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 409/2004.)

Zamítne-li správní orgán žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 zákona o azylu, nezjišťuje již dále skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu (viz judikáty publikované pod 181/2004, resp. 244/2004 Sb. NSS). Nelze proto tvrdit, že se žalovaný nedostatečně zabýval důvody žádosti o udělení azylu, když stěžovatel od počátku azylového řízení žádné azylově relevantní důvody netvrdil. Z téhož důvodu je třeba odmítnout i námitku stěžovatele, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není dostatečné, a je tudíž v rozporu s ust. § 47 odst. 3 správního řádu.

Rovněž v otázce údajného nesplnění povinnosti správního orgánu podle ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu přisvědčuje Nejvyšší správní soud žalovanému. Jak je z protokolu o pohovoru k žádosti patrné, správní orgán tuto svou povinnost splnil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b), d) a f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, ve výši 3 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 225 Kč za tři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy

3225 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 613 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3838 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 18. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

